

mellem to Mindretal, idet han vidste, at hvis Pastor Balling ikke blev kaldet til det residerende Kapellani, vilde han søge et andet Embede. Denne Begrundelse synes mig meget svag, eller rettere, jeg synes ikke, den er holdbar; den forudsætter nemlig, at en Kirkeminister skal kunne vide, hvad der vil ske i Fremtiden, og dette kan man ikke med Billighed kræve af Ministeren, hvor meget man ellers mener, man maa kunne kræve af ham. Det er nemlig ikke nok, at denne Præst tænker paa at søge et andet Embede, han maa for at kunne flyttes først indstilles af Menighedsraadet og dernæst være indstillet saaledes, at Kirkeministeren kan udnævne ham.

Denne sidste Udtalelse af Ministeren berører tillige et andet Forhold, som jeg ikke kan undgaa at komme lidt nærmere ind paa. Ca. 2 Maaneder efter Udløbet af Ansøgningsfristen til det Embede, som Pastor Balling nu er kaldet til, den 9. November forrige Aar, efter at Embedet i Odense var besat, blev der efter de Oplysninger, som er tilgaaet mig, indsendt den Ansøgning af Pastor Balling, som Ministeriet tog imod. Noget lignende har fundet Sted for et Aars Tid siden ved Besættelsen af et andet Pæsteembede. Ved Ansøgningsfristens Udløb var der indkommet 8 Ansøgninger, men uden nyt Opslag tog Ministeren længe efter Fristens Udløb imod endnu en Ansøgning, og denne sidste Ansøger fik Embedet, ingen af de 8, som havde indsendt Ansøgning i rette Tid, kom i Betragtning. I saadanne Tilfælde mener jeg, at Embedet bør opslaaes paa ny.

Endelig er der i Stationsbyen Haslev for et Par Aar siden oprettet et nyt Embede. Ansøgningsfristen til Embedet udløb den 21. Oktober 1923. Ved den Tid havde der meldt sig vistnok 4 Ansøgere; men 2½ Maaned efter, nemlig den 5. Januar, modtog Ministeren endnu en Ansøgning, uden at Embedet var opslaaet paa ny. Nu ved jeg ganske vist, at dette Embede bliver opslaaet paa ny, fordi Menighedsraadet har ønsket det, men det er jo i denne Forbindelse et andet Spørgsmaal.

Jeg tror, dette Forhold giver en Usikkerhed indenfor den danske Præstestand, som yderligere vil forøge den Præstemangel, der allerede i Øjeblikket er i Folkekirken. Jeg tror derfor, at der bør ske en Forandring i det af mig her paapegede Forhold, og derfor har jeg omtalt det i Forbindelse med det af mig først rejste Spørgsmaal, og jeg tillader mig at henstille til den højtærede Kirkeminister velvilligt at overveje dette.

Som det vil være almindelig bekendt,

har det af mig først omtalte Spørgsmaal vakt betydelig Opsigt ud over Landet; saavel i Pressen som i kirkelige Kredse har det været stærkt drøftet. Den danske Kirke er i høj Grad interesseret i at faa Klarhed over, hvilken Værdi Menighedsraadslovens § 37, 2det Stykke, har til Sikring af et kirkeligt Mindretals Ret, om der her er givet Mindretallet en positiv Ret, eller om Paragraffen kan fortolkes efter den til enhver Tid siddende Kirkeministers Skøn; hvis dette sidste lader sig gøre, vil § 37, 2det Stykke, have mistet sin egentlige Betydning og opfylder ikke de Forudsætninger, under hvilke den kom ind i Loven. Inden jeg forlader dette Spørgsmaal, vil jeg gerne sige, at for mig er det ikke et personligt Spørgsmaal, men et Principspørgsmaal, der her maa afgøres. Jeg vil gerne føje til, at nu, da der foreligger kgl. Udnævnelse for Pastor Øllgaard til Embedet ved St. Knuds Kirke i Odense, vil jeg, og jeg tror hele Indre Missions Samfund i St. Knuds Sogn i Odense, byde Pastor Øllgaard Velkommen til hans Præstegerning i St. Knuds Sogn; der er Plads nok, og der er Arbejde nok for alle, der vil arbejde. Men derfor føler vi alligevel det skete som noget af en Uret, og den højtærede Kirkeministers sidste Svar er neppe egnet til at svække denne Følelse.

Dernæst er der en anden Sag; jeg ogsaa gerne vil sige et Par Ord om. I Vinding-Vind Sogn i Jylland sidder en ung Præst, Pastor Fangel, som er optraadt mindre korrekt, og som derfor er suspenderet, hvorved hans i Forvejen smaa Indtægter er nedsat til Halvdelen. Jeg kender ikke Pastor Fangel, heller ikke hans Forbrydelse, den faar den nedsatte Ret at udfinde og bedømme, jeg skal her hverken være Aktør eller Defensor. „Nationaltidende“, der ogsaa har omtalt denne Sag, skrev, at Præstens Fejl var, at han havde forsøgt det, man aldrig skal forsøge, nemlig at luge Klinten fra Hveden. Det er muligt, at det er rigtigt. Men omtrent samtidig med, at Pastor Fangel blev suspenderet, var der en Embedsmand i en anden Etat, i Handelsministeriet, som ogsaa havde optraadt saa uheldigt, at man mente, han ikke burde varetage sit Embede, saa længe Sagen stod paa. Han blev ikke suspenderet, men fik Orlov, og det betyder, at han fik Lov til at beholde sin fulde Løn. Jeg formoder, at Pastor Fangels mindre heldige Optræden vil indbringe ham nogle Hundrede Kroner i Mulkt; derfor synes jeg, og mange med mig, at det er alt for haard en Straf overfor en fattig Præst tillige at fratage ham Halv-